

forslaget til § 14, hvorefter Landbrugsministeren er bemyndiget til, hvor Forholdene gøre det ønskeligt, at fastsætte et mindre Maal. Sætter man en saadan Bemyndigelse ind i Vedtægtsparagrafen, vil Følgen være den, at vi faa alt for mange Banded med 11 Tommers Maal. — Endringsforslagene under Nr. 60—64 har jeg ikke noget at bemærke til. Jeg kan jo ikke andet end glæde mig over, at Udvalget har villet stemme for eller foreslaa en kongelig udnævnt Embedsmand til at bistaa Landbrugsministeren med Kontrollen over Fiskeriet, og naar det vedtages, skal jeg selvfølgelig ikke modsette mig denne Bestemmelse. Men naar det stilles som en Betingelse, at de Udgifter, som hidtil ere anvendte til Kontrol og Inspektion, derved ikke skulde kunne blive overfredne — saaledes har jeg forstaaet Betænkningens Ord — saa maa jeg dog tage et Forbehold, thi det er det mig aldeles umuligt at sige noget bestemt om; jeg antager ikke, at vi i væsentlig Grad kunne indskrænke Inspektionen i Kattegat, saaledes som den hidtil har fundet Sted. I ethvert Fald vil det absolut ikke være muligt allerede nu for det kommende Finansaar at give Afkald paa den Bevilling, som man giver til Inspektionen i Kattegat, den maa absolut fastholdes. Om vi senere kunne komme til en Indskrænkning af Udgifterne, ser jeg mig ikke i Stand til at udtale mig om nu og ganske sikkert heller ikke i Tiden til 3dje Behandling; vi maa vist se Tiden an, inden vi tør fastslaa noget om Indskrænkning i disse Udgifter. — Til Endringsforslag under Nr. 70 skal jeg blot bemærke, at jeg anser det for en uretfærdig Bestemmelse imod den fiskeriberettigede. For det første findes der ikke nogen Regel for, hvem Bevisbyrden paahviler, og man kan heller ikke se af Endringsforslaget, af hvad Art denne Indstgelse skal være, som den fiskeriberettigede skal have nedlagt, før han kan erholde Erstatning for den Skade, der er begaaet ved andres Fiskeri paa hans Grund. — Endringsforslaget under Nr. 71, som jo gaar ud paa at forøge Antallet af de Overtrædelser, der behandles som offentlige Politisager, skal jeg ikke modsætte mig.

B. Bederjén: Naar jeg som Medlem af det Udvalg, der har afgivet denne Betænkning, har taget Ordet, er det, fordi jeg, der ogsaa tidligere har været Medlem af Fiskeriudvalg, selvfølgelig har stor Interesse for det Spørgsmaal, vi her behandle. Men jeg skal ikke komme langt ind paa Enkeltheder i den foreliggende Betænkning eller de der stillede Endringsforslag, jeg kan i det hele slutte mig til, hvad den ærede Ord-

fører har udtalt paa Udvalgets og Flerallets Vegne, i alt Fald kan jeg slutte mig hertil paa dette Standpunkt af Forhandlingen. Den højtærede Minister har antydet, at der er enkelte Punkter, som han særlig vilde sætte Pris paa at se forandrede inden tredje Behandling, og jeg mener, at Udvalget selvfølgelig er fuldkommen villigt til at tage slige Spørgsmaal under Overvejelse. Vi bevæge os for øvrigt her paa et Omraade, hvor det er noget vanskeligt at lovgive, og dette faa meget mere, som det bestandig har vist sig, at Fiskerne paa de forskellige Steder af Landet selv ere ikke saa lidt uenige om, hvad der kan og bør gøres. Derfor er det noget vanskeligt for os, der skulle behandle dette Spørgsmaal, at tilfredsstille Fiskerbefolkningen, og vi kunne selvfølgelig ikke gøre det paa alle Punkter — det er aldeles umuligt. Vi maa gaa efter vor Overbevisning om, hvad der er rigtigt og gavnligt over for Landets talrige Fiskerbefolkning saaledes, at vi ikke lægge denne Befolkning flere Hindringer end højt nødvendigt i Vejen for, at den kan udfolde sin Virksomhed. Jeg overdriver vel ikke, naar jeg siger, at Fiskerisagen er et overordentlig vigtigt Samfundsspørgsmaal, thi der er, som bemærket, en meget talrig Befolkning her i Landet, der saa godt som udelukkende ernærer sig ved Fiskeri. Jeg haaber ogsaa, at allerede det, som Udvalget nu foreslaar, vel endog er et ikke saa ganske lille Fremskridt i Forhold til den bestaaende Fiskerilov; jeg tror virkelig, at det, vi her have foreslaaet, vil vise sig at være Fremskridt paa alle Punkter. Det er for øvrigt nærmest Fjordfiskeriet, jeg ser hen til; jeg er nærmest henvist dertil, idet den talrige Fiskerbefolkning, som jeg her nærmest, udelukkende er Fjordfiskere ved Roskilde Fjord, Holbæk Fjord og Sjællandsfjord. Med denne Fiskerbefolkning har jeg saa ofte haft Lejlighed til at forhandle, og jeg har derfor ogsaa saa vidt muligt søgt at sætte mig ind i dens Tankegang. Men jeg vil gentage, hvad jeg først bemærkede, at der ogsaa er meget delte Meninger blandt disse Fiskere om, hvad de ønske. Man skulde ikke antage, at Fjordfiskere, som ikke bo saa langt fra hinanden, kunde have saa afvigende Meninger, men det er dog i Virkeligheden Tilfældet. Jeg mener ogsaa, det er rigtigt for Fjordfiskernes Vedkommende, at det overlades til de stedlige Fiskere, hvorvidt de overhovedet ville have Vedtægter eller ikke, og at det bliver de Fiskere, hvis Hovederhverv Fiskeriet er, der komme til at afgøre det. Der stod i den tidligere Lov, og der staar jo ogsaa i det foreliggende Lovforslag: „De, som drive Fiskeri enten